

Udtryk, lavede en Erinine, hvormed han omgav sit Forslag, for at man ikke skulde se det Skøbeligheder; det kan ikke gaae an, at Saadant skeer, og derfor har jeg udbedt mig Ordet for at gjøre opmærksom paa visse Punkter i hans Foredrag. Den ærede Rigsdagsmand erklærede, at han glædede sig over, at jeg i denne Sag ikke havde skiftet Mening siden ifjor. Det er mig en stor Glæde, at det kan glæde den ærede Rigsdagsmand, saa meget mere, som jeg derved feer mig istand til meget hyppigt at berede ham en saadan Glæde; thi jeg kender ingen Sag, hvorom jeg har skiftet Mening siden ifjor. Jeg har tænkt nogle efter, men har ingen fundet, og det vil ogsaa vise sig, at der ingen saadan er; en saadan Glæde vil derfor meget hyppigt blive beredt den ærede Forslagsstiller. Noget ganske Andet er det at skifte Mening om Personer; min Mening forandrer jeg dog ikke med Personerne; om de forandre deres Mening eller ikke, er mig ligegyldigt, jeg holder mig kun til Sagen. Naar den ærede Forslagsstiller søgte at forsvare den Maade, hvorpaa han havde deelt det juridiske Studium, derved, at han havde brugt Ordet „Green“, idet han havde opfattet det som en Plante, som et Træ, hvorpaa Grenene sif deres Liv fra Stammen og vøgede i Forening med den, saa taler den ærede Rigsdagsmand lige imod sig selv; thi det er netop fordi Grenene staae i organisk Forbindelse med Stammen, at man ikke kan rive dem løs fra den og fordre, at de skulle vøge hver for sig; man kan ikke strue Grene af og paa et Træ; nei, man maa lade dem blive ved Stammen; men det Modfatte gjør den ærede Rigsdagsmand, naar han river dem løs og fordrer selvstændigt Liv for hver af dem. Den ærede Rigsdagsmand meente dernæst, at det var hans Hovedsætning, at han aldeles ikke havde paalagt noget Positivt — det gjentog den meget ærede Forslagsstiller bestandig —; men jeg maa dog tillade mig at bemærke, at det har han virkelig, og dersom han ikke havde gjort det, men blot var gaaet negativt frem og blot havde søgt at faae ophævet disse 2 Paragrapher, undtagen for Dommernes Bedkommende, saa havde der fra min Side Intet været at indvende derimod. Den ærede Forslagsstiller har imidlertid sagt, at „der skal sørges

for, at der afholdes særskilte Prøver for de Studerende, som ønske at underkaste sig samme, hver Gang en af Professorerne i Rettsvidenskab har affuttet sine Forelæsninger over en enkelt Green af samme“. Det staaer altsaa i den enkelte Students Magt at fremtvinge, at der bliver afholdt en Examen for ham; en saadan skal afholdes, naar en Enkelt staaer op og siger: jeg vil afhøres nu i den og nu i den Disciplin, og altsaa er der her paalagt noget Bestemt. Naar den ærede Rigsdagsmand til Bestyrkelse for det Rigtige i, at han havde indført den tredje Passus i § 1 om dette Vidnesbyrd eller Skjøn over den Bedkommendes Kundskaber og Fliid, ansførte, at en Professor jo kunde sige: jeg veed ikke Noget derym, og dernæst bemærkede, at han i alt Fald gennem Examinatorier kunde faae det at vide, saa maa jeg bemærke, at det blev da intet Vidnesbyrd om Studentens Kundskaber og Fliid, som der udtrykkelig staaer, men en Attest om Professorens egen Viden, hvilket dog er noget forskjelligt. Dernæst maa jeg ogsaa bede den ærede Rigsdagsmand tage Hensyn til, at han selv fordrer frie Forelæsninger, ægte videnskabelige Forelæsninger; men de kunne paa ingen Maade harmonere med Examinatorier; thi det blev da ikke Andet end et forandret Manuductionsvæsen hos Professorerne. Dersom den meget ærede Forslagsstiller vil have ægte videnskabelige Foredrag ved Universitetet, maa han ikke samtidig dermed fordre, at der skal holdes hyppige Examinatorier af Professorerne, thi da ville de bedste Videnskabsmænd synke ned til at blive Manuducteurer, som man kalder det. Naar endelig den ærede Forslagsstiller endte med at sige, at man var gaaet frem paa samme Vis som Don Quixote, da han huggede løs paa Vindmøllen, saa veed jeg slet ikke, hvor det skal hen. Der er vel Vind nok i Forslaget til at drive et Par Møller, men Møllerne har jeg ikke seet Noget til.

Rigsdagsmanden for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) traadte op og talte med dydig Indignation om den Maade, hvorpaa jeg holdt Foredrag, idet han meente, at jeg kun fremkaldte et øieblikkeligt Misfald, men ikke talte om Sagen. Det er forunderligt nok, at det